

ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΙΚΟΛΗΣ

Το γυμναστήριο

© 2018, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Αντώνης Νικολής

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-411-0

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλητός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Το Σκοτεινό Νησί, νουβέλα, Εμπειρία Εκδοτική 2008
(Εκκρεμεί αναθεωρημένη και διορθωμένη επανέκδοση)

Διονυσία, μυθιστόρημα, Το Ροδακίό 2012
(Εκκρεμεί αναθεωρημένη και διορθωμένη επανέκδοση)

Ο Δανιήλ πάει στη θάλασσα, νουβέλα, Το Ροδακίό 2014
(Εκκρεμεί αναθεωρημένη και διορθωμένη επανέκδοση)

Ο θάνατος του μισθοφόρου, μυθιστόρημα, Το Ροδακίό 2016

ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΙΚΟΛΗΣ

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

Ν Ο Υ Β Ε Λ Α

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2018

Somos contos contando contos, nada.
(*Poemas*, Ricardo Reis / Fernando Pessoa)

Α΄

«ΣΥΝΕΛΘΕ», ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ μπάσα της φωνή ακόμα πιο δυνατά, «μάζεψε τα μυαλά σου, σου λένε!» Την τραντάζει.

Είναι όρθιες και οι δυο. Η μία, η Ρούλα, δίπλα στην ξύλινη καρέκλα με την επίπεδη πλάτη, τη δική της καρέκλα, κρατάει το πανέρι με τα κουβάρια και τις βελόνες της, η άλλη, η Ράνια, ξαφνιασμένη, τρέμοντας, λίγο παρακεί, πλάι στο αναπηρικό καροτσάκι, και η οποία, αφηρημένη, σαν να ζύγιαζε προηγουμένως την όρεξή της να πλησιάσει την μπαλκονόπορτα – η αφορμή που εκνευρίστηκε η αδελφή της.

«Άι, τι στα κομμάτια μου το κάνεις αυτό;» αντιδρά αλαφιασμένη η Ράνια, βαστάει και με τα δυο το στήθος της απ' την ταχυκαρδία.

«Κακομαθημένη!» Ανεβάζει κατά λίγα χιλιοστά, χαμηλά στη μύτη, τα γυαλιά πρεσβυωπίας, κι ύστερα μαζεύει τη ρόμπα της έτοιμη να καθίσει. «Κάτσε κάτω, σου λένε!»

«Ό,τι θέλω σκέφτομαι, όπου θέλω είμαι. Α, μα δεν υποφέρεσαι. Σε μισώ, σε μισώ. Σε μισώ!» Καθίζει εντούτοις, στο αναπηρικό, ζαρώνει, κλαψουρίζει.

«Ορίστε μας... η... μπέμπα! Κλάψε, ανόητη, κλάψε...» και καθώς τη βλέπει που πάει να σηκώσει το μέτωπο, «Άντε, μάζεψε τα μυαλά σου – μ' ακούς;» Σκύβει, ψαχουλεύει σαν για να επαληθεύσει πού βρίσκεται η καρέκλα, ύστερα κάθεται, απλώνεται, σχεδόν τρίβει με τα νώτα της το επίπεδο ξύλο. Πιάνει ένα κουβάρι και τις βελόνες, κατεβάζει το υπόλοιπο πανέρι στο δάπεδο, ο εκνευρισμός της σταδιακά υποχωρεί. «Βαρέθηκα πια... αλλά εμένα θα φωνάζεις πάλι, Ρούλα, Ρούλα, πού είσαι, αδελφούλα μου...»

«Είσαι μία κακούργα», της απαντάει η Ράνια, σχεδόν με σκέρτσο. Ξεθαρρεύει. Και σαν τη βλέπει να ξεχνιέται στο πλέξιμο, στις μύτες των ποδιών, με ανάλαφρα βήματα, μετακινείται παραδίπλα, στην ξαπλώστρα της. Γέρνει το κεφαλάκι με το χλωμό πρόσωπο, με τα γαλαζωπά μάτια και τα ερεθισμένα τσίνορα, με τις βαθιές ρυτίδες σε μέτωπο, χείλη, σαγόνια, κουλουριάζει το μικροκαμωμένο κορμί, με τις παλάμες σφηνωμένες ανάμεσα στα μπούτια, κουνάει τα ακροπόδια σαν στον ρυθμό μιας μικρής επαναλαμβανόμενης φράσης του μυαλού της. Τώρα γλιστράει και ο νους της. Μισοκλείνει τα βλέφαρα, ανεβάζει το μέτωπο, στρέφει το πρόσωπο προς την μπαλκονόπορτα, και να το που κατεβαίνει γάργαρο, από τα μάτια της στο στόμα, το γελάκι. Δεν κοιτά-

ζει προς τα κει, όμως την ανακαλεί. Τη θέα απ' τα αποδυτήρια του γυμναστηρίου.

Η Ρούλα στην καρέκλα της απορροφήθηκε ολότελα από τις μηχανικές κινήσεις των χεριών της.

Ένα ήσυχο απόγευμα, ακόμα μία δική τους εσπερίδα.

«Λοιπόν, μεγάλη ακαταστασία όλ' αυτά», λέει ξαφνικά η Ράνια, μ' ένα γελάκι στην άκρη των χειλιών της.

«Ποια όλ' αυτά;»

«Ξέρω 'γώ ποια... Όμως, παρά την ακαταστασία... υπέροχα. Όλα».

«Θα σε σκοτώσω. Σ' το ξαναλέω». Δεν γυρίζει καν προς τη μεριά της.

«Να σε γαργάλανε μυρμηγκάκια...» Το γελάκι πλατύνει, ο νους της πια γλίστρησε. «Αχ, έχει σαν το νερό το κελαριστό, σε μια πηγή φέρ' ειπείν... Ρούλα, αδελφούλα μου, τότε θα πάμε μία βόλτα στην εξοχή;»

Γελάει, είναι μόνη της, δώδεκα-δεκατριών, πριν από πολλά χρόνια, με την γκρενά κοριτσίστικη φουστίτσα να φουσκώνει, να κυματίζει από τα νευρικά βήματά της, «Σε μια λίμνη να πάμε, καλύτερα. Μικρούλα λίμνη, γύρω γύρω πλατάνια και καρυδιές, βούρλα ωραία σαν ζωγραφιστά και νούφαρα και πάπιες, παπάκια, και μικρά μικρά ψαράκια». Στέκεται μια ανάσα, να τα χαζέψει ένα γύρο, τοπίο, πράγματα, δέντρα, ζώα, τι άλλο να σκεφτεί, τι άλλο να συμπεριλάβει όπως τα απαριθμεί. Το ξεφουρνίζει κοφτά – στα γρήγορα: «Και μια παρέα νεαροί αξιωματικοί.

Γυμνιστές». Μαζεύεται αμέσως, στρέφει ελαφρά κι αναγερτά το κεφαλάκι, περιμένει την αντίδραση της αδελφής της. Ύστερα, πιο πολύ δοκιμάζει πώς να τους περιγράψει παρά τους βλέπει ακόμα, περισσότερο σκέφτεται τις λέξεις καθώς κυλάνε από το στόμα της: «Εντελώς γυμνοί: ούτε μαγιό. Τέσσερις. Ή μάλλον καλύτερα πέντε».

Αλλά, μόλο που χαμογελάει, δεν είναι πια στη λιμνούλα, η λεκάνη και τα πόδια της κολλήσανε στην καθησυχαστική αφή από το караβόπανο της ξαπλώστρας, «Είναι που θυμήθηκα το φέρετρο της μαμάς, γι' αυτό μου ήρθε η βόλτα στην εξοχή». Ξεχνάει στα χείλη το χαμόγελο, αφαιρείται για λίγο ανάσκελα. Ύστερα φτάνει στ' αυτιά της σαν από μακριά η αυστηρή, ωστόσο κουρασμένη σύσταση της Ρούλας, «Μπροστά σου». Μα, μπροστά της, μόνο μπροστά της κοιτάζει.

Μετά από λίγο, η Ράνια πάλι, ανασηκώνει το κεφαλάκι, της το ζητάει με ανεπιτήδευτη προσήνεια: «Λέγε μας εσύ, τότε».

Η αδελφή της τη λοξοκοιτάζει, όμως μαλακά. Σαν κάτι να σκέφτεται.

«Μη βραδύνεις, έλα. Για κείνην στο τρένο. Είχες μείνει... πού είχες μείνει, δεν θυμάμαι».

Και η Ρούλα πάλι, αφού στείλει το βλέμμα στη ροτόντα της τραπεζαρίας απέναντί της, στα πλαστικά φρούτα της γυάλινης φρουτιέρας, στο χνούδι της σκόνης πάνω τους, έπειτα θα το χαμηλώσει μπροστά της, ένα-δυο μέτρα απ' τα πόδια της. Τα πυκνά φρύδια, ή

τα σκούρα απλανή μάτια της, οι μελανές σακούλες από κάτω τους, ή η μύτη της, όλο και πιο αδρή καθώς γερνάει, ακόμα και τα σκληρά –αδύνατον να τα τσιμπήσεις– μάγουλα και προγούλια μαρτυρούν τον χαρακτήρα της βέβαια, το γινάτι της πιο σωστά. Μα και τίποτε δεν τη χαρακτηρίζει όσο το γκριζό μαλλί το μαζεμένο σε σφικτό κότσο του τύπου σινιόν χαμηλά, σχεδόν στον σβέρο της. Μιλάει ήσυχα.

«Κάποιο νεύμα έκανε, δεν είδα σε ποιον, μπορεί και να μου φάνηκε. Ύστερα πήγε να σηκωθεί».

«Δε σηκώθηκε;» Σε περισσότερη εγρήγορση η Ράνια, καθίζει με την πλάτη ορθή.

«Όχι. Πήγε να σηκωθεί. Βέβαια, από το παπούτσι της και απ' το δακτυλίδι της κατάλαβα είναι ξένη».

«Ξένη!» Εμβρόντητη, τάχα το ακούει πρώτη φορά.

«Από το παπούτσι την κατάλαβα. Δεν αγοράζει μια δικιά μας τέτοιο παπούτσι ούτε φοράει δακτυλίδι φανταχτερό και κακόμοιρο σαν αγορασμένο από πάγκο σε εμποροπανήγυρη. Άσε, η φούστα της. Σαν ραμμένη στη μοδίστρα πριν σαράντα χρόνια».

Η Ράνια περιμένει τη συνέχεια, έχει διαστείλει τα μάτια, άνοιξε το στόμα. Η Ρούλα εντούτοις αργεί.

«Δεν είπες: χρώματος η φούστα;»

«Πράσινο. Το πράσινο το γυαλιστερό, αλλά ούτε τόσο. Το πράσινο του χόρτου – να καταλάβεις. Το πιο ανοικτό. Του ραδικιού, του σπαρτού όμως, όχι του άγριου».

«Λαχανί;»

«Περίπου. Το πράσινο του αντιδιού ή του ζοχού, καλύτερα. Φαινόταν, παιδί μου, σου λέω: ξένη!»

Η Ράνια γυρνάει μια κλεφτή ματιά προς την μπαλκονόπορτα. Έπειτα κατανεύει μ' ένα άηχο («να»). Νιώθει φουντωμένη, σκύβει να το κρύψει. Ευτυχώς η αδελφή της δεν την προσέχει.

Η Ρούλα προσηλώνεται ξανά στις βελόνες και το κουβάρι της, συνεχίζει παράλληλα την εξιστόρηση. «Και όπως πήγε να σηκωθεί, ξανακάθισε».

«Υστερα; Καρφώθηκε πάνω σου ίσως;»

«Όχι, εκείνο το άλλο το βλέμμα της προσωρινά το μάζεψε. Κοίταζε γύρω της ξεθυμασμένα τώρα. Δηλαδή δίχως ζωηράδα. Πάντως δεν σηκώθηκε».

«Ούτε για να αποβιβαστεί στον προορισμό της;»

«Μη λέμε και χαζομάρες. Στον προορισμό της και βέβαια θ' αποβιβαζόταν!» Μεσολαβεί μία σκέψη της που τη στεναχωρεί. «Είχα κι εγώ το άγχος μου...»

Η Ράνια κατανεύει με ενοχή.

«Την τσάντα την κατέβασα στο δάπεδο, ανάμεσα στα πόδια μου. Με βάραινε».

«Η καλή μου η αδελφούλα...» Σαν να πνίγεται, να της σφίγγουν το λαρύγγι, σηκώνεται, με λοξά βήματα πλησιάζει στην μπαλκονόπορτα. «Αλλά δεν αντιλήφθηκες τίποτε στο βλέμμα της, κάτι το ανησυχητικό;»

«Στο μάτι της; Δεν με κατάλαβες. Απεναντίας! Εγώ το ζήλεψα το μάτι της: όχι να το φοβηθώ... Ούτε τόση δα ονειροπόληση: τίποτε! Βλέμμα ξερό. Κατάξερο! Έπειτα», και δείχνει ανάμεσα στα πόδια της, «κι

έτσι χίλιες σακούλες τυλιγμένο, πώς να μυρίσει... το... δέμα»).

Η Ρούλα κάθεται στο εξωτερικό κάθισμα του κουπέ, κοιτάζει διαγωνίως προς την έξοδο έναν πιασμένο απ' τη χειρολαβή. «Ένας όρθιος μόνο κάπως σαν να αντιδρά». Μόλις έσυρε επιπόλαια το μάτι της στο τζάμι παραδίπλα, κάποιος το γρατσουνισε, με κλειδί ίσως, δεν βγάζει τι έγραψε, αν έγραψε κιόλας κάτι συγκεκριμένο κι όχι απλώς το μουτζούρωσε με τις γρατσουνιές του, «Είναι κρεμασμένος από τη χειρολαβή», συμπληρώνει για τον όρθιο. «Νεαρούλης;» ακούει τη Ράνια να τη ρωτάει. «Μ' αφού σου λέω κρεμασμένος! Δίχως ίχνος ικμάδας»).

«Πάει νύχτα πια για να βάλουν κάτι στο στόμα τους τα παιδιά. Νηστικά απ' το πρωί του Θεού. Τρέμουν από την αδυναμία τους. Ιδίως οι φοιτητές».

«Δεν είναι νέος!» κατηγορηματικά και με ένταση, μόλο που απορροφημένη από την εικόνα του στο βαγόνι.

«Τι φωνάζεις; Αν ήτανε νεαρούλης, θα σε παρακολουθούσα ευκολότερα. Δεν μου αρέσει να μου φωνάζεις...»

Κυλάνε δυο-τρία λεπτά, η Ρούλα βυθισμένη στο μυαλό της δεν μιλάει.

Η Ράνια αναγκάζεται να πάει με τα νερά της: «Οκεί, ένας γέρος, αφού έτσι το θες, κρεμασμένος από μια χειρολαβή. ...Τι έκανε; ...Γύρισε προς τη μεριά σου; ... Όχι; Δεν μπορεί, για να σου τραβήξει εσένα την προσοχή, κάτι θα έκανε...»

«Αυτός; Τίποτε. Τα νύχια του να 'βλεπες μόνο – μαύρα στις άκρες κι άκοφτα μήνες. Άσε, η απλυσιά. Και τόσο δα να μετακινήθει, αναδίδεται μία μπόχα, μα μία μπόχα! Ούτε βέρα, εντωμεταξύ, ούτε ρολόι. Κάνω ότι δεν τον βλέπω. Άστεγος. Πρεζάκι. Ένα ηλικιωμένο πρεζάκι».

«Και γέρος και πρεζάκι. Τι να πω; Ακατανόητο».

«Η πρέζα δεν κοιτάζει ηλικίες...»

«Κι εγώ που νόμιζα πως τουλάχιστον από την πρέζα πια δεν κινδυνεύω...» κλείνει και στραβώνει τα χείλη για μια στιγμή. «Για συνέχισε, λοιπόν. Ένα πρεζάκι – γέρος, στέκεται με δυσκολία, κρεμασμένος από μια χειρολαβή...»

«Μπα, μόνο για έναν σταθμό. Τρέχει να βγει στον επόμενο, σκοντάφτει στο διάκενο ανάμεσα στον συρμό και την αποβάθρα –ο δυστυχής, παρά τρίχα να χυθεί φαρδύς πλατύς– στα πλακάκια της πλατφόρμας».

Η Ράνια ρίχνει ξανά μια κλεφτή ματιά προς την μπαλκονόπορτα, κι ύστερα, όσο να γυρίσει το κεφάλι προς τη Ρούλα, λογιάζει σαν σε σύγχυση: «Δεν κατάλαβα όμως ποια η σχέση, η ξένη με τη φούστα τη ραδική και το πρεζάκι ο γέρος...»

«Ε, όχι και ποια σχέση!» ενίσταται. Σηκώνει το βλέμμα απ' το πλεκτό, «Η μόνη που δεν σουφρώνει τη μύτη της, που δεν ψάχνει γύρω της μια μικρή συγκατάβαση, ας πούμε, στη δυσφορία της, είναι ετούτη. Οι άλλες κρατούν την αναπνοή τους, ανταλλάσσουν συνωμοτικές ματιές, τύπου – ξέρεις: “ο Θεός να μας φυλάει

απ' τη βρόμα του λεχρίτη". Αυτή, αντίθετα, ούτε την κυράτσα να παραστήσει, ούτε την προικηπέσα. Ολωσδιόλου πραγματική. Να τη ζηλεύεις!»

«Όχι, κατάλαβα», για να την κατευνάσει.

«Η βρόμα σου, κυρία μου, είναι η μόνη απόδειξη ότι υπάρχουν!» χτυπάει με τον δεξή δείκτη το αντίστοιχο γόνατό της.

«Το συζητάς;» μουδιασμένη.

«Συγχύστηκα!»

Η Ράνια περιμένει να κυλήσουν μερικές στιγμές, προσποιείται πως έπεσε σε περισυλλογή, ύστερα, ανεβάζοντας αργά αργά την ένταση, «Εμένα, πάλι, με συγκινεί κυρίως η μυρωδιά του σώματος του αθλητή. Γενικότερα η μυρωδιά από τον σωματικό κάματο. Θεσ να πω και του εργάτη; Άιντε, και του εργάτη. Όμως του αθλητή είναι άλλο πράγμα. Η μυρωδιά, ξαναλέει και σταματά για να τσεκάρει τη διάθεση της αδελφής της, που, σκυμμένη, δεν την προσέχει μάλλον, πάντως δεν αντιδράει.

Αναστενάζει, συνεχίζει: «Είδες, λοιπόν, που έρχεσαι στα λόγια μου; Γι' αυτό, σου λέω, να πηγαίναμε μία βόλτα στην εξοχή. Σε μια λίμνη, καλύτερα. Μικρούλα λίμνη, γύρω γύρω πλατάνια και καρυδιές, βούρλα ωραία σαν ζωγραφιστά, και νούφαρα και πάπιες, παπάκια, και μικρά μικρά ψαράκια, και μια παρέα», χαμηλώνει τη φωνή, αργά, «...νεαροί ...αξιωματικοί ...γυμνιστές. Πέντε, νομίζω».

«Άρχισες... πάλι;»

«Ξέρω. Εσύ δεν με πιστεύεις ποτέ».

«Άκου, όμως, πέντε! Και γιατί όχι τρεις;»

«Γιατί συνήθως λέμε δυο-τρεις, άρα τρεις; Γι' αυτό; Ε, όχι, βέβαια. Ούτε τέσσερις, το επόμενο του τρεις», χαμογελάει, «αχ, και μόνο που το σκέφτομαι, χαλαρώνω... Οι νεαροί αξιωματικοί, οι γυμνιστές, νομίζω, είναι πέντε...». Σηκώνεται, ξεμουδιάζει, με βήματα στις μύτες των ποδιών φτάνει στην μπαλκονόπορτα, κοιτάζει με κάθετες τις παλάμες στους κροτάφους (για να βλέπει με περισσότερη ευκρίνεια) προς τ' αποδυτήρια του γυμναστηρίου, να δει αυτόν που συνήθισε ν' αποκαλεί «Βασίλη», και που, να τος, μόλις ξεκουμπώνει το πουκάμισό του. Όσο τον βλέπει να γδύνεται, κουνάει τα πόδια της σαν να κατουριέται, φλυαρεί για να μη νιώθει την αναστάτωση της.

«Απ' όλα τα τοπία του πλανήτη μας, το ωραιότερο, ένας άντρας νεαρός. Και επισημαίνω “νεαρός”, γιατί ο χρόνος όλα τα ασχημαίνει. Ακόμα και τους άντρες».

«Πάλι τα ίδια;» κουρασμένη η Ρούλα.

«Όχι, για τ' όνομα! Απλώς κουβεντιάζω. Συζητάμε – δεν συζητάμε;» Ακροπατάει κι άλλο, κάπως φέρνει κοντύτερα της την τζαμαρία των αποδυτηρίων.

Ο νεαρός με γυμνό το απανωκόρμι, κατεβάζει το παντελόνι.

«Ήθελα να πω... το μυαλό μου μουλιάζει σε κάτι χλιαρό και χαλαρωτικό σαν τον καλό τον ύπνο. Μα δεν το κάνω κι επίτηδες. Ούτε τον φώναξα εγώ. Μόνος του ήρθε. Και τώρα, απορροφημένος από τις σκοτούρες

του –καλύτερα που δεν το ξέρει ότι τον βλέπω–, γδύνεται απέναντί μου, ο καλός μου. Μοιράζομαι την ομορφιά του με τους καθρέφτες – με πόσα άλλα ζευγάρια μάτια, άραγε;) Αυτοστιγμεί ανάβουν φώτα στο μυαλό της. «Πες, λοιπόν, αδελφούλα, ότι μεταφέρομαι εκεί, δίπλα του. Με παρακολουθείς; Στέκομαι σε απόσταση σχεδόν ενός μέτρου από τον πάγκο όπου στοιβάζει σχολαστικά ένα ένα τα ρούχα που βγάζει. Όμως... βλέπει άλλος κανένας αυτόν που βλέπω εγώ;»

Τον νεαρό τον μαλακώνει ελαφρό και ζεστό φως.

Του απευθύνεται: «Κανείς. Μόνη μου. Μόνο εγώ σε βλέπω, κανένας άλλος». Και σαν επιβραβεύοντας νήπιο: «Μα κοιτάτε κει ένα τακτικό, μα τι τακτικό παιδί...»

Έχει μείνει μόνο με το μποξεράκι, και ξυπόλητος.

«Ωραίο σωβρακάκι. Μόνος σου τα πλένεις τα εσώρουχά σου; Στο χέρι; Τίποτε πιο τρυφερό από έναν νεαρό εργένη που πλένει τα εσώρουχά του στο χέρι. Σκυμμένος πάνω από μια λεκανίτσα στην μπανιέρα».

«Μία μικρή λεκάνη που πατάει στην εμαγιέ επιφάνεια της μπανιέρας», ακούγεται να τη διορθώνει η Ρούλα.

Ξεθαρρεύει μετά την παρατήρηση –όμως και άτυπη συγκατάνευση– της αδελφής της, ανεβάζει κι άλλο την ένταση: «Και τα παπούτσια στη βάση του ερμαριού, το ένα πλάι στ' άλλο, κι από πάνω διπλωμένες τις κάλτσες, μα τι τακτικός, εύγε, εύγε! Κάλτσες κι εσώρουχα, τα πλένεις, άραγε, μαζί; Ποτέ στο καυτό, σπάνε τα λάστιχα!»

Ισιώνει το βαμβακερό ροζ παντελόνι στον μηρό της, εξομολογητική: «Να σου εξηγήσω: τα μαθήματα κυριολεξίας και σαφήνειας μου τα παραδίδει η αδελφή μου. Η Ρούλα. Είμαστε ετεροθαλείς, από την ίδια μάνα. Πρόπερσι πέθανε η μάνα μας. Τον τελευταίο καιρό λυγούσαν τα γόνατά της, σωριαζόταν χάμου. Την πήγαμε σε ίδρυμα, σε φτωχοκομείο για την ακρίβεια. Εγώ τα βγάζω πέρα ούτως ή άλλως με δυσκολία –δεν φαίνεται;–, η αδελφή μου τη βαριόταν. Μας κληροδότησε το αμαξίδιο, το καρτσάκι της. Εξ ημισείας».

Με το μποξεράκι μόνο –οι ωμοπλάτες και τα μπράτσα κατάστικτα με τατουάζ–, φοράει πρώτα την αμάνικη φανέλα, ύστερα το σορτσάκι.

«Ωστε φοράς και το σορτσάκι σου πια – ασιδέρωτο κι αυτό όπως και τη φανέλα σου. Θα μου πεις, σε λίγο θα τις ισιώσει τις ζάρες ο ιδρώτας σου... Πας στην αίθουσα με τους διαδρόμους τώρα ή με τα όργανα;» Κατανεύοντας, «Ναι, τα ξέρω τα κατατόπια σ' αυτό το γυμναστήριο. Παλιά, για κάνα δίμηνο, σύχναζα κι εγώ. Ύστερα το βαρέθηκα, δηλαδή όχι ακριβώς το βαρέθηκα, πάθαινα κάτι εξάψεις, με σταμάτησε η αδελφή μου. Για να μην εκτίθεται».

Φοράει τις κάλτσες, τ' αθλητικά παπούτσια. Κρεμάει στον σβέρκο μια μικρή πετσέτα. Μια γαριασμένη ή μήπως μία λερή πετσέτα –παραξενεύεται που γλιστράει στη σκέψη της η λέξη “λερή”–, πετσέτα όμως που δεν της επιτρέπει να περιεργαστεί τα τατουάζ σε πλάτες και μπράτσα. Τώρα, καθιστός στον πάγκο, δένει τα κορδόνια του.

«Πας... για γυμναστική; Για προπόνηση, που λέτε κι εσείς οι θαμώνες των γυμναστηρίων; Βέβαια. Καλή προπόνηση, λοιπόν...»

Δένει τα κορδόνια στο δεξί παπούτσι του – παγώνει την εικόνα στη σκέψη της. Στρέφει το κεφάλι της αργά προς τη Ρούλα.

Εκείνη τής λέει ήσυχα: «Δεν βαρέθηκες τόσα χρόνια τα ίδια και τα ίδια...»

«Ποια ίδια;»

«Αυτή σου την γκρίνια, την κλάψα. Ότι τάχα σε κακοποιούσαμε... Δουλειά δεν είχαμε, κακοποιούσαμε εσένα!»

Ξαφνιασμένη: «Εγώ;»

«Ότι σου διέλυα τις κούκλες, τους εξάρθρωνα τα πόδια, τα χέρια τους, τα ξεκολλούσα από τις πλαστικές μασχάλες κι από τα ριζομήρια τους, κι εσύ απαρηγόρητη, να οι κλάψες και οι γόοι, και να τρέχεις στη μαμά. Αλλά πού η μαμά!» Μπήγει φωνακτά γέλια, «Να κλαις, να οδύρεσαι έξω από την κάμαρά της, κι εκείνη, κλειδωμένη, να μη σου απαντάει καν. Που δεν αποκρινόταν στις ικεσίες σου: το ανεπούλωτο τραύμα σου».

«Δεν είμαστε καλά. Τι 'ν' αυτά που λες τώρα;»

«Πώς να σου ανοίξει, που δεν σ' άκουγε καν. Σφάδαζε, η καχημένη. Από την ηδονή... Πότε με τον έναν, τότε με τον άλλο... – λες και τη σφάζανε. Εσύ απ' έξω να μην μπορείς ούτε με τις παλάμες σου χτυπώντας την πόρτα ν' ακουστείς πάνω απ' τα ξεφωνητά της. Ξεφώμιζε, η καχημένη, από την πολλή της τη λαγνεία – δεν

είναι σωστό για πεθαμένη γυναίκα να χρησιμοποιήσω τη λέξη καύλα. Της άρεσε το σεξ της μαμάς».

Διαπερνά τη Ράνια με τη ματιά της· εκείνη σκύβει, κατανεύει τρεις-τέσσερις φορές.

«Εμένα, όμως, δεν υπάρχει κανένας λόγος να μου κρύβεσαι», σε τόνο κατηγορηματικό η Ρούλα.

«Αχ, η μανούλα...» και πρώτα ακουμπάει με το πλευρό στην κάσα της μπαλκονόπορτας, ύστερα συστέλλει το κορμί κάπως σαν τουρτουρίζοντας.

«Με τον τρόπο της μας ανάθρεψε σωστά. Άψογα μπορώ να πω!» προσηλωμένη πάλι στις βελόνες και το κουβάρι της.

«Καμιά φορά σκεπάζομαι με το πανωσέντονο, το κεντημένο απ' τα χεράκια της, νομίζω με παίρνει ο ύπνος στην αγκαλιά της», αναστενάζει, ακινητοποιείται για λίγο, έπειτα γλιστράει πάλι στ' αποδυτήρια του γυμναστηρίου.

Ο νεαρός σηκώνεται από τον πάγκο, δίνει την εντύπωση πως την προσέχει.

«Σε πειράζει να σε λέω Βασίλη; Δεν σε ρώτησα. Τι είσαι; Ξανθωπός είσαι; Όχι και ξανθωπός· καστανούλης. Ναι, ροδαλός. Μοιάζεις κι εσύ με έναν που τον λέμε Βασίλη».

Τακτοποιεί στο ερμάρι τον σάκο, τα ρούχα του.

Του μιλάει με τα μάτια κατεβασμένα στα πλεγμένα από αμυγχανία δάκτυλα των χεριών της: «Ο Βασίλης είναι ένας... έρχεται πότε πότε από δω, από το σπίτι μας. Δηλαδή με την ιδιότητα του υδραυλικού –

μη φανταστείς... Όποτε τον χρειαστούμε – για καμιά βλάβη. Ένας άλλος που του έμοιαζε του Βασίλη – ήτανε από την Οδησό εκείνος. Ουκρανός. Ζούσε με τη μάνα του, οι δυο τους». Τα επόμενα τα ολοκληρώνει στη σκέψη της προτού το ξεφουρνίσει: «Οι μετανάστριες είναι τόσο απορροφημένες από το μεροκάματό τους, που και μήνα, λέει, να κάνουν να δουν τον γιο τους, δεν βάζουν κακό με τον νου τους. Ναι, είναι σίγουρο αυτό. Η Ρούλα το λέει».

Ο νεαρός με την πετσέτα πάντοτε στο λαιμό βγαίνει προς τις αίθουσες του γυμναστηρίου.

«Άιντε, πας; Καλή προπόνηση, λοιπόν». Τον ακολουθεί με το βλέμμα έως ότου βγει απ' τ' αποδυτήρια, ύστερα στρέφει το κεφάλι, επιστρέφει στο ελάχιστο πια φως της εσπερίδας τους με τη Ρούλα.

Εκείνη την επιπλήττει, κουρασμένα: «Πού σεργιάνιζες, πάλι;»

«Τι θα πει πού; Σου εξιστορούσα που χάζευα εκείνον τον Βασιλάκη στ' αποδυτήρια. Όλα πια ασχημαίνουν σ' αυτό τον κόσμο. Όλα εκτός από τους νεαρούς άντρες».

«Μα να... τρέχω πίσω σου; Να σε κυνηγάω δηλαδή; Αυτό θες; Δεν με λυπάσαι;»

«Εδώ είμαι, αδελφούλα μου, ηρέμησε, σε ικετεύω. Σ' τ' ορκίζομαι δεν έκανα τίποτε εσκεμμένο, σ' τ' ορκίζομαι, να!» και φιλάει σταυρό – τους δυο δείκτες της σταυρωμένους, «κοίταζα να διακρίνω τι σχήματα έχουνε τα τατουάζ στις ωμοπλάτες και τα μπράτσα του».

Η Ρούλα βυθίζεται στο πλέξιμό της.

Η Ράνια, λιγότερο απ' την ορθοστασία, περισσότερο από την κατάθλιψη που της προκαλεί η βουβή και σκοτεινή πια μπαλκονόπορτα –ακούγεται μόνο ο λεπτοδείκτης, απειλητικός, απ' το ρολόι του τοίχου στην τραπεζαρία–, σέρνεται ίσαμε την ξαπλώστρα της, κουλουριάζεται μαραζωμένη, με τις παλάμες δεμένες, σφηνωμένες ανάμεσα στα μπούτια της. Ο ξύλινος σκελετός της σεζλόνηκ τρίζει όσο το αδύνατο και μικροκαμωμένο σώμα της ταλαντεύεται στο καραβόπανο, έως ότου καταλήξει στη στάση που τη βολεύει.

Β΄

ΜΙΑ ΛΩΡΙΔΑ φως σαν τούλινη και μελιά οθόνη πέφτοντας απ' το παράθυρο του ακάλυπτου τις σκεπάζει, σχεδόν τις απολιθώνει, τις μεταμορφώνει σε σύμπλεγμα γλυπτών στη μέση εκεί του καθιστικού τους – εντύπωση ακινησίας που επιτείνουν τα αιωρούμενα στο πλαγιαστό φως, γύρω τους, σωματίδια της σκόνης. Είναι οι δυο ηλικιωμένες φιγούρες στην καθημερινή απaráλλακτη εσπερίδα τους. Η Ρούλα, στην καρέκλα της, τώρα ξετυλίγοντας ένα απ' τα κουβάρια της, και η Ράνια, γλωμή σαν καταβεβλημένη, σωριασμένη στο αμαξίδιο.

«Η τσάντα με βάραινε. Ακυρώνω στο μηχανήμα το εισιτήριο, μπουκάρω σε βαγόνι ίσια μπροστά μου, στον πρώτο συρμό που περνάει. Παρά τον συνωστισμό της ώρας, εντωμεταξύ, ευελπιστώ θα βρω να κάτσω. Στάμπαρα απέναντί μου καθισμένους ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, μπορεί πάνω από είκοσι, είκοσι δύο ας πούμε, αλλά μπορεί και λιγότερο από είκοσι, και δεκάξι, και δεκα-